

Ina van der Beek

*De broosheid van
het leven*

Z&K

Uitgeverij Zomer & Keuning

1

Nog voor ze kan aanbellen, gaat de deur open. Een paar bruine ogen kijkt haar nieuwsgierig aan.

‘Hallo, ik ben Sara!’

Lidy pakt de hand die naar haar uitgestoken wordt. Het meisje is groter dan ze zich had voorgesteld. ‘En ik Lidy.’ Ze glimlacht naar het meisje. ‘Leuk om kennis met je te maken.’

Ze hoort zelf hoe stijf dat klinkt tegenover een kind van tien jaar. Komt het door de ernstige blik in de donkere ogen van Sara? Die ogen kijken haar nog steeds onderzoekend aan.

Nu is ook Sara’s vader de gang in gekomen. ‘Doe je jas uit, Lidy,’ zegt Frank opgewekt, ‘en kom verder. Goede reis gehad? Kon je het gemakkelijk vinden?’

Hij neemt haar jas aan en gaat haar voor naar de woonkamer. Lidy volgt hem en Sara loopt achter hen beiden aan.

‘Zin in thee?’ Vragend kijkt hij Lidy aan. ‘Dan schenk ik meteen even in.’

Ze knikt. ‘Ja, lekker.’

‘En dan zullen we Lidy onze zelfgebakken cake eens laten keuren, hè Sara?’

‘Ik doe het wel, pap.’ Sara loopt direct door naar de keuken.

‘Prima, Saar!’ Frank maakt een uitnodigend gebaar naar Lidy. ‘Zoek een plekje!’

Als ze langs hem heen loopt, kust hij haar snel op haar mond. Ze gaat op de bank zitten.

‘Lukt het, Sara?’ roept hij.

‘Ja hoor.’ Even later komt Sara weer tevoorschijn. Ze draagt een blad met daarop drie glazen thee. Frank staat op om het blad van haar over te nemen. Ze gaat weer terug naar de keuken en komt direct daarna weer terug, nu met een bord met plakken cake in de ene en een stapeltje schotels in de andere hand.

‘Alstublieft!’ Ze houdt Lidy de schaal met cake voor. Nog steeds met datzelfde serieuze koppie, stelt Lidy vast. Ze voelt zich er wat ongemakkelijk door. Frank lijkt het niet op te merken. Hij neemt een hap van de cake en steekt zijn duim op naar zijn dochter. ‘Het is je weer gelukt, Saar!’

Nu komt er eindelijk een glimlach op het gezicht van het kind. ‘Het is óns gelukt,’ verbetert ze.

‘Ik heb alleen de beslagkom uitgelikt. De rest heb jij deze keer gedaan,’ zegt hij.

‘Heerlijk hoor,’ zegt Lidy, ‘bakken jullie wel vaker iets?’ Ze kijkt Sara aan bij die vraag.

‘Jawel, bijna iedere zaterdag.’

Sara is tegenover Lidy en haar vader gaan zitten. Ze krult haar benen onder zich in de stoel en neemt kleine hapjes van haar cake. Lidy heeft het gevoel dat het meisje niet goed weet wat ze aan moet met haar bezoek. Wat heeft Frank eigenlijk over haar gezegd, hoeveel heeft hij zijn dochter verteld?

Hoe ziet Sara haar, als een gewone bezoeker? Of weet ze dat er meer is tussen haar vader en Lidy? Ze had het hem moeten vragen voor ze hier kwam. Sara is niet het kleine meisje dat ze zich had voorgesteld. Meisjes van tien... eigenlijk heeft ze geen idee hoe een meisje van tien denkt en voelt.

Maar door de onderzoekende blikken die Sara haar toewerpt, weet ze opeens zeker dat Sara heel goed weet of vermoedt dat zij meer betekent voor haar vader dan een terloopse bezoeker.

Automatisch reageert Lidy op de luchtige woorden van Frank, die niets in de gaten lijkt te hebben en het gesprek op gang houdt. Merkt hij niet dat zijn dochter nauwelijks reageert of is ze altijd zo rustig?

Als er aangebeld wordt, staat Frank op en loopt naar de gang. ‘Sorry, een ogenblikje,’ zegt hij. Dan zitten ze samen in de kamer. Lidy zet haar lege theeglas terug op de lage tafel. Ze kijkt naar Sara en ziet de onzekere blik in twee donkere ogen. Opeens moet Lidy lachen. Ze buigt zich wat voorover en zegt spontaan: ‘Sara, ik vond het best spannend om hier te komen.’

Even lijkt het of Sara geen antwoord zal geven, maar opeens breekt bij haar ook een lach door. ‘Ik vind het ook spannend!’ Ze gaat wat naar voren zitten en vraagt, met een snelle blik naar de gangdeur: ‘Komt u hier wonen?’

Een antwoord wordt Lidy bespaard. Frank komt de kamer weer binnen. Heel even ziet Lidy een frons op zijn voorhoofd, maar die verdwijnt direct als hij de deur achter zich heeft gesloten.

‘Was dat oma?’ vraagt Sara. Ze kijkt langs Lidy heen door het raam

naar de straat. ‘Waarom gaat ze gelijk weer weg, wilde ze onze cake niet proeven?’

‘Morgen komt ze koffiedrinken, dan is er vast nog wel wat cake over!’ zegt Frank luchtig.

‘Ik ga naar boven.’ Sara glijdt uit haar stoel en gaat de kamer uit.

Het blijft even stil. Als de voetstappen niet meer te horen zijn op de trap, vraagt Lidy: ‘Wat heb je haar eigenlijk verteld over mij... over ons?’

‘Ik heb haar gezegd dat je een heel erg goede vriendin van me bent en dat ik graag wilde dat zij en jij elkaar zouden leren kennen. Meer heb ik eigenlijk niet verteld, maar Sara is niet dom. Ik heb nooit eerder een heel erg goede vriendin aan haar voorgesteld.’ Frank lacht. ‘Dus ze snapt natuurlijk wel dat jij niet zo maar iemand bent.’

‘Heb je in die tien jaar nooit een vrouw ontmoet waarvan je dacht dat je met haar opnieuw wilde beginnen?’

Hij aarzelt. ‘Een keer misschien, maar dat is al jaren geleden. Toen was Sara nog te klein om te beseffen dat die vrouw meer betekende dan de buurvrouw of een collega die soms oppaste.’

‘En je moeder? Zij was net toch aan de deur? Heb je haar verteld over onze eh... relatie of hoe noem je dat?’

‘Onze liefde! Zo noem ik dat,’ zegt hij. Hij trekt haar naar zich toe. ‘Ik heb nog nauwelijks een zoen van je gehad!’

Heel even geeft ze zich over aan zijn armen en zijn mond, maar dan trekt ze zich zachtjes terug. ‘Ik zou het echt vervelend vinden als Sara opeens binnenkwam,’ zegt ze. ‘Volgens mij heeft ze best een beetje moeite om aan het idee te wennen.’

Met duidelijke tegenzin laat Frank haar los.

‘Maar je moeder, wilde ze niet binnenkomen of heb je haar voor de deur laten staan?’ vraagt ze weer.

‘Dat was mijn moeder niet. Het was de moeder van Lotte.’

‘Je schoonmoeder.’

‘Ja.’

‘Woont ze hier dichtbij?’

‘Ja, de straat hierachter.’

‘O, dat is fijn. Ze heeft veel op Sara gepast, denk ik?’

‘Jazeker, nog steeds gaat Sara ’s middags na schooltijd meestal naar haar toe.’

‘Maar als je weg bent als reisleider, logeert ze toch bij je broer, vertelde je?’

‘Ja, tijdens de laatste reis wel. Sara had toen vrij van school. Zij wonen in Maarsssen, bij Utrecht, dus alleen in de vakanties kan ze daar zijn. Sara logeert graag bij David en Suzanne. Er zijn daar kinderen van haar leeftijd, twee meisjes en een jongen. Zij compenseren het gemis van broertjes en zusjes een beetje, denk ik.’

‘Wat weet ik eigenlijk nog weinig van je,’ zegt Lidy.

‘Hopelijk hebben we nog jaren en jaren de tijd om alles van elkaar te weten te komen,’ antwoordt hij met een glimlach. Opnieuw trekt hij haar naar zich toe en kust hij haar.

‘Ja, zo word ik natuurlijk niks wijzer,’ zegt Lidy plagend, als haar mond weer vrij is.

‘O nee? Je hebt nu alvast geleerd dat ik je erg graag zoen!’

‘Daar was ik al achter. Maar Frank, vertel eens over je schoonmoeder. Wat weet zij van ons samen en waarom liet je haar net niet binnen? Of wilde ze niet binnenkomen toen ze zag dat ik er was?’

‘Mijn schoonmoeder... is ze eigenlijk nog wel mijn schoonmoeder?’

‘Ja, natuurlijk is ze dat nog. Ze blijft toch altijd de moeder van Lotte en Lotte was je vrouw, dus...’

‘Kun je twee schoonmoeders hebben? Ik hoop namelijk dat jouw moeder binnenkort mijn schoonmoeder is.’

‘Je ontwijkt mijn vraag. Kun je niet goed met haar opschieten?’

Lidy gaat wat opzij zitten en kijkt hem aan.

‘Mmm, dat gaat wel. Ze heeft erg veel voor ons gedaan na het overlijden van Lotte, met name voor Sara.’

‘Maar?’

Hij zucht. ‘Ze claimt soms erg. Enne... ze heeft er wat moeite mee dat jij... dat er iemand anders in mijn leven en in Sara’s leven lijkt te komen.’

‘Tja, dat is misschien ook wel lastig voor haar. Het brengt het gemis van haar dochter natuurlijk weer even extra dichtbij. Maar ze zal toch ook wel snappen dat jij te jong bent om altijd alleen te blijven. Tien jaar is al een hele tijd...’

‘Natuurlijk, daarom zal het ook wel goedkomen. Ze heeft even tijd nodig om er aan te wennen.’

‘Maar had je haar net niet binnen moeten vragen?’

‘Nee.’ Meer zegt hij niet.

Lidy trekt even haar wenkbrauwen op, maar ze vraagt niet verder. Het lijkt wat gevoelig te liggen.

‘En jouw ouders?’

‘Zij wonen in Dronten, dus niet direct in de buurt. Ze zijn ook al wat ouder, mijn vader is tweeëntachtig en mijn moeder negenenzeventig. Ik ben de jongste thuis, mijn broer David is vijf jaar ouder dan ik.’

‘Dan was je schoonmoeder wel van onschatbare waarde, na het overlijden van Lotte,’ stelt Lidy vast.

‘Dat is ook zo,’ geeft Frank toe. ‘Maar dat neemt niet weg...’ Hij staat op. ‘Nou ja, we zullen haar de tijd en de kans geven om aan de nieuwe situatie te wennen. Voor Sara is het zeker veel beter als ze minder bij haar oma zit.’

Voetstappen op de trap. Sara komt de kamer weer binnen.

‘Wilt u mijn kamer zien?’ vraagt ze.

‘Nou, graag, leuk!’ De vraag van Sara verrast Lidy.

‘Laat jij je kamer maar zien, dan zullen we Lidy de rest van het huis ook laten zien,’ stelt Frank voor. ‘En daarna gaan we een drankje inschenken.’

Als Lidy laat in de avond naar huis rijdt, heeft ze veel om over na te denken. Sara was steeds meer gaan ontgooien en tijdens het gourmetten praatte ze honderduit. Lidy merkte dat het meisje niet goed wist hoe ze haar moest aanspreken. De ene keer zei ze u en dan weer jij. ‘Je mag me gewoon Lidy noemen, hoor,’ stelde ze zelf op een goed moment maar voor. ‘En je hoeft ook geen u tegen me te zeggen.’

Pas toen Sara op het punt stond om naar bed te gaan, had ze opnieuw die ene vraag gesteld, maar nu aan haar vader en niet, zoals eerder die middag, aan Lidy. ‘Komt Lidy hier wonen?’

Frank was helemaal niet geschrokken van die vraag. ‘Ik hoop het, maar ik weet nog niet wanneer, Saar! Vind jij het een goed idee?’

‘Misschien...’ had ze geantwoord, toch weer wat voorzichtig.

‘Gaan jullie dan trouwen?’

‘Dat denk ik wel, maar zoals ik al zei, zover zijn we nog lang niet. Lidy en ik willen elkaar gewoon eerst goed leren kennen, en jij en Lidy moeten ook aan elkaar wennen.’

Sara had nadenkend geknikt. Daarna had ze luchtig opgemerkt: ‘Het

lijkt me wel gaaf om eindelijk een moeder te hebben.'

Die uitspraak had Lidy plezier gedaan en had haar tegelijk verbaasd. Het was een verrassend meisje, die Sara. Het ene moment leek ze te volwassen voor haar leeftijd, het volgende ogenblik kwam ze weer over als een echt kind.

Lidy heeft weinig ervaring met kinderen. Haar zus Mieke is nauwelijks anderhalf jaar jonger dan zij en ze hadden geen jongere neefjes of nichtjes.

Haar eerste huwelijk, met Marco, was tot haar verdriet nog steeds kinderloos toen Marco vierenhalf jaar geleden verongelukte op de terugweg van een zakenreis in München. Allerlei onderzoeken hadden ze tijdens hun huwelijk achter de rug en steeds weer hadden ze te horen gekregen: niks afwijkends te vinden, een kwestie van geduld hebben en er niet te veel mee bezig zijn! Maar dat was gemakkelijker gezegd dan gedaan. Het had ten slotte haar hele denken beheerst.

En nu? Krijgt ze nu een dochter van tien jaar, een stiefdochter? Wat een naar woord is dat! Het lijkt geen recht te doen aan dat leuke kind met die donkere krullen en mooie bruine ogen.

Het is niet druk op de weg op dit tijdstip. In een rustig tempo rijdt Lidy in de richting van de Betuwe, waar ze woont. Haar gedachten blijven nu hangen bij Frank. Hij was de reisleider toen ze in mei van dit jaar samen met haar ouders en haar zus Mieke een rondreis door Israël maakte. Het was een enerverende reis, er gebeurde van alles tussen Mieke en haar. En hoewel ze fijne gesprekken had met Frank, had ze niet kunnen denken dat het hierop uit zou lopen.

Frank! Ze kent hem nog niet zo lang, maar ze voelt zich heel erg zeker van haar gevoelens voor hem.

Als ze thuiskomt, trekt ze de overgordijnen in de woonkamer dicht nadat ze verschillende schemerlampjes heeft aangedaan. Nog even zitten, even bijkomen en nadenken voor ze naar bed gaat.

Nog voor ze zit, gaat haar telefoon. Frank, ziet ze.

'Ben je er weer? Goede reis gehad?'

'Hoi! Ja, prima hoor. Het was niet druk.'

'Lidy, het was fijn je hier te hebben. Eigenlijk kan ik niet wachten tot je hier voorgoed bent.'

'U gaat wel erg snel, meneer Heiboer! Maar ik vond het ook fijn

om bij je te zijn. En Sara is een lieverd.'

'Ja hè?' Zijn stem klinkt nu trots. 'Ze vond jou volgens mij ook heel aardig. Ik zal het morgenochtend allemaal wel van haar horen. We gaan een geweldig gezin worden, Lidy!'

'Ik hoop het. Vast wel,' zegt ze. 'Maar ik denk echt dat we niets moeten overhaasten, Frank. Het is voor Sara toch wel een hele verandering. En voor mij ook...' voegt ze er zacht aan toe.

'Dat besef ik heel goed. We hebben geen haast, toch? Hoewel...' Ze hoort hem lachen.

'Eigenlijk heb ik wel haast. Ik verlang naar je, Lidy!'

'Frank, besef je wel dat we elkaar, behalve in die vakantie dit voorjaar, pas vier of vijf keer hebben ontmoet? Je kent me nog helemaal niet!'

'Soms heb je daar niet veel tijd voor nodig. Ik weet zeker dat ik van je houd, wat voor geheimen je verder ook nog met je meedraagt.' Hij lacht, maar gaat dan verder: 'Ik meen het, Lidy, ik heb het gevoel dat ik je al heel lang ken. Ik ben ervan overtuigd dat we bij elkaar horen.'

'Ik geloof dat ik ook van jou houd,' zegt ze zacht. 'Maar Sara... gun haar de tijd. Mij aardig vinden is nog wat anders dan mij accepteren als vrouw van haar vader. En je schoonmoeder...'

'Ex-schoonmoeder!' valt hij haar in de rede. 'Na tien jaar is het toch niet te snel?'

'Voor jou niet, maar voor een moeder is het altijd te snel, denk ik. Gun haar ook de tijd om eraan te wennen.'

'Je hebt natuurlijk gelijk, wijze vrouw!' Zijn stem klinkt warm. 'Wanneer zie ik je weer?'

'Vrijdagavond, dan kom ik weer naar jullie toe, toch?'

'Dat duurt nog wel lang...'

Nu lacht Lidy. 'Je wacht al jaren. Die week kan er ook nog wel bij, lijkt me.'

'Je hebt gelijk. Ga maar lekker slapen. Ik bel je morgenavond wat uitgebreider, goed?'

'Fijn! Welterusten en doe je schoonmoeder morgen de groeten. En Sara natuurlijk ook.'

'Dat laatste zal ik doen, dat eerste lijkt me geen goed idee. Slaap lekker, lieve schat!'

'Welterusten, Frank, slaap lekker!'

Nog even blijft Lidy zitten, maar dan voelt ze hoe moe ze is. Ze begint de lampen weer uit te doen. Ze kan beter zorgen dat ze in bed komt, voor ze straks helemaal te moe is om nog op te staan en naar boven te lopen.

Tien minuten later ligt ze in bed. Maar de slaap komt nog niet.

Vierenhalf jaar is het geleden dat Marco opeens uit haar leven verdween. Vierenhalf jaar ligt ze al alleen in dit brede bed.

Wat een tranen hebben hier gevloeid. Tranen van verdriet en pijn, maar ook tranen van woede en frustratie, toen ze al snel na de dood van Marco ontdekte dat hij haar niet trouw was geweest. Dat hij die laatste avond in Duitsland niet alleen in zijn hotelkamer was geweest, maar samen met een andere vrouw. Met haar zus, zo bleek later.

Lidy draait zich om. Ze wil hier niet langer over nadenken. Niet meer, nu Frank in haar leven is gekomen. Frank... met de gedachte aan hem valt ze in slaap.

2

Mieke van Waay trekt de deur van de tandartsenpraktijk achter zich dicht.

Ziezo, het zit er weer op voor deze week. Ze zwaait nog even naar haar collega en stapt dan in haar auto.

‘Wat vind je eraan, om altijd in de mond van een ander te zitten rommelen?’ is haar weleens gevraagd. Nou, zo ziet ze het zelf absoluut niet, als rommelen in een mond. Het vervult haar altijd weer met een gevoel van tevredenheid als een patiënt met een verzorgd gebit uit de stoel opstaat. Als zelfs het slechtste gebit er weer redelijk of goed uitziet, als die tanden en kiezen weer zonder gaatjes zijn of als er een mooie nieuwe kroon geplaatst is.

En nu is het weekend. De komende twee dagen zijn helemaal voor haarzelf. Nou ja, voor het grootste gedeelte dan.

Morgen is haar vader jarig, dan wordt ze verwacht in haar ouderlijk huis in het dorpje in de Betuwe. Het liefst zien haar ouders dat ze de hele dag blijft, maar dat gaat haar echt te ver.

Ze heeft beloofd dat ze in de loop van de middag zal komen en dan tot het eind van de avond zal blijven.

Vijfenzeventig wordt haar vader. Echt niet meer de jongste, vindt Mieke.

Ze heeft geen zin in die verjaardag. Vooral de avond zal saai zijn. De oudere broer van haar vader is al jaren geleden overleden en haar moeder heeft geen broers of zussen, dus de kamer zal gevuld worden met burens en wat kennissen van haar ouders.

De verhalen zullen ongetwijfeld gaan over de geweldige kleinkinderen van de buurvrouw, over de dominee van hun dorp, die echt te weinig bezoeken aflegt, en over de prijs van de groente, die beslist te hoog is.

Ze kan die verhalen dromen. Sommige jaren kon ze er stiekem om lachen, samen met haar zus Lidy, maar meestal hoort ze het aan en irriteert het haar vreselijk.

Ze vraagt zich af wanneer die kleinkinderen eens uit de band springen, wanneer de dominee plaats maakt voor een andere, actievere collega en of de buurman eindelijk eens gaat begrijpen dat de bloemkool in de winter nu eenmaal duurder is dan in de zomer.

Daartussendoor zal ze samen met haar zus Lidy koffie inschenken,

rondgaan met de taart en later de advocaatjes met slagroom, de borrels en de glazen druivensap ronddelen.

Maar morgenmiddag zal het anders zijn dan andere jaren. Lidy komt samen met haar nieuwe liefde, Frank.

Mieke denkt met gemengde gevoelens aan Frank. Hij was een leuke reisleider, afgelopen mei in Israël. Eerlijk gezegd was ze behoorlijk onder de indruk van hem, zeker in het begin.

Ze denkt niet graag terug aan die reis. Het samen delen van een slaapkamer had de problemen tussen Lidy en haar in een stroomversnelling gebracht. Zijzelf was zelfs voortijdig alleen naar huis gereisd, nadat Frank, door een toevallige samenloop van omstandigheden, had ontdekt welke rol zij had gespeeld in het leven van Lidy en Marco.

Niet meer aan denken nu, ze is thuis.

Zoals altijd is ze blij met haar vaste parkeerplaats. Het kost wel iets, maar je bent altijd verzekerd van een plekje dicht bij huis. Een scherpe, koude wind rukt het autoportier bijna uit haar hand. Bah, het lijkt wel herfst in plaats van januari. Het zou lekker moeten vriezen in plaats van al dat natte en gure weer.

Maar binnen is het al snel behaaglijk warm als ze de thermostaat wat hoger heeft gezet.

Eerst haar nette kleding uit en een gemakkelijke spijkerbroek met een ruim vallende trui aan.

Dan schenkt ze zichzelf een glas port in. Op vrijdagmiddag na haar werk is dat haar verwenmomentje. Met de port en wat nootjes lekker onderuit op de bank, een beetje zappen op de tv, tot ze blijft hangen bij het jeugdjournaal.

Om zeven uur voelt ze haar maag knorren. Tijd om eens in de koelkast te duiken en de kant-en-klaarmaaltijd in de magnetron te zetten. Dat is ook iets wat ze alleen op vrijdag doet. Dit is echt haar vrije avond, waarop niets moet en alles mag.

Als ze de pastaschotel op heeft en een kop koffie heeft gemaakt, gaat haar telefoon.

‘Lisa hier! Plannen voor vanavond?’

‘Nee, niet echt. Jij wel?’

‘Misschien een filmpje pakken? De late voorstelling en daarna nog wat drinken?’

‘Liever andersom dan,’ zegt Mieke, ‘eerst maar wat drinken en daar-

na de film. Ik wil het niet te laat maken vanavond. Morgenmiddag moet ik naar mijn ouders en als ik dan morgenochtend lang uitslaap, blijft er helemaal niks over van mijn zaterdag. Welke film had je in gedachten?’

‘Nog niet naar gekeken eigenlijk, er is vast wel iets leuks. Zien we zo wel, goed?’

‘Prima, ik pak de tram, dan zie je me over een klein uurtje. Zoek jij maar alvast een film uit, ik vind alles best.’

Mieke drinkt eerst nog rustig haar koffie. Dan werkt ze haar make-up wat bij, trekt een warme jas aan en gaat de deur uit. Het is een pittig stukje lopen naar de tramhalte, maar dat is wel lekker na een hele dag binnen geweest te zijn.

In de tram leunt ze wat in haar hoekje en haar gedachten gaan weer naar morgenmiddag.

Ze moet toegeven dat ze het spannend vindt om Frank weer te zien. Hij weet precies welke vreselijke rol ze heeft gespeeld in het leven van Lidy. Hij weet van haar bedrog, samen met Marco in dat hotel in München, de avond voor het fatale ongeluk van Marco.

Na de Israëlreis heeft ze Frank nog een keer gezien, op haar verzoek. Ze heeft hem toen gevraagd om een poging te doen om Lidy uit te leggen wat er precies gebeurd was, vier jaar eerder.

Naar haar wilde Lidy niet luisteren en Mieke wilde zo graag uitleggen dat haar ontmoeting met Marco echt eenmalig was geweest.

Eenmalig en vreselijk uit de hand gelopen, dat wel.

Door Franks bemiddeling is het later tot een gesprek gekomen tussen Lidy en haar. En sindsdien is er weer een zekere vorm van contact tussen hen. Ook al gaat het nog wat stroef en moeizaam, het is een wonder, tenminste in haar ogen, dat Lidy haar wil vergeven wat zij en Marco hebben gedaan.

Lidy heeft ze inmiddels alweer een paar keer ontmoet, bij hun ouders thuis. Er is niet meer gesproken over het pijnlijke onderwerp, maar ze heeft gemerkt dat Lidy meende wat ze zei, toen ze haar verzekerde dat ze haar echt wilde vergeven.

Het voelt bijna ongemakkelijk, vindt Mieke soms.

Wat zou zij in Lidy’s plaats hebben gedaan? Zou ze er ooit overheen gestapt zijn, als ze wist dat haar man met haar eigen zus het bed had gedeeld?

Ze weet wel zeker van niet.

Misschien is het gemakkelijker voor Lidy om het verleden los te laten, nu er een nieuwe liefde in haar leven gekomen is? Maar toch... nee, Mieke kan zich niet voorstellen dat zichzelf zo gemakkelijk zou kunnen vergeven.

Of is het niet gemakkelijk voor Lidy? Hoe zei ze dat ook alweer?

Vergeving is het geheim van geloven... of zoiets.

Het geloof heeft voor Mieke helemaal afgedaan, al jaren. En ze kan zich moeilijk voorstellen dat iemand die wel gelooft, zomaar over iets dergelijks kan heenstappen, simpelweg omdat je gelooft.

Nee, het zal meer aan het karakter van Lidy liggen, dat ze zo genereus kan zijn.

De tram stopt en met een schokje ziet Mieke dat ze er hier uit moet. Snel worstelt ze zich door de mensenmassa heen naar de uitgang.

Net op tijd voor de deuren weer dichtklappen staat ze op de vlucht-heuvel.

Ze zet de kraag van haar jas op en met snelle stappen loopt ze naar de smalle gracht waar Lisa sinds haar scheiding woont.

Op haar bellen gaat de deur open en Mieke loopt de drie trappen op tot ze bij het kleine appartementje van haar vriendin komt.

‘Pff, ik ben elke keer weer buiten adem voor ik boven ben,’ begroet ze Lisa.

‘Je loopt ook te snel. Rustig aan op die trap, geen enkel probleem.’ Lisa trekt haar jas aan. ‘Zullen we meteen maar gaan?’

Even later lopen ze samen dicht langs de huizen aan de smalle gracht.

‘Eerst een wijntje,’ stelt Lisa voor, ‘en dan naar de bios? Ik heb iets romantisch uitgezocht, mee eens?’

‘Ik vind alles goed, als het er maar warm is!’

De volgende middag rijdt Mieke om iets na halfdrie weg uit Amsterdam. Ze heeft de autoradio op het hoogste volume staan en ze zingt flarden van liedjes mee.

Ze wil niet meer nadenken over deze komende middag en avond. En als haar gedachten toch die kant op gaan, denkt ze alleen aan buurvrouw Wil en haar kleinkinderen of aan Joke en Herman, de vrienden van haar ouders, die ongetwijfeld ook van de partij zullen zijn.

Iedere gedachte aan haar zus Lidy en aan Frank, duwt ze weg.

Misschien komt Frank vanavond pas, of zelfs helemaal niet, dat kan natuurlijk ook.

Van Lidy heeft ze inmiddels gehoord dat Frank een dochtertje heeft, dus wellicht blijft hij liever thuis.

Maar als hij wel komt, hoe moet haar houding dan zijn? Het is geen fijn idee dat hij precies die dingen van haar weet, die bijna niemand weet.

O nee, daar gaat ze weer! Buurvrouw Wil, daar wil ze aan denken... hoe heet die man van haar ook alweer? Dat is die man die altijd over geld en de prijs van de boodschappen praat, zeker niks beters te doen.

Mieke neemt de afslag naar het dorp.

Als ze door de achterdeur naar binnen loopt, vindt ze Lidy in de keuken. Ze staat bij het aanrecht en zet kop en schotels op het dienblad.

‘Hoi, gefeliciteerd met pa.’

‘Ja, jij ook.’

‘Zo, jij bent al druk...’ Mieke omhelst haar zus vluchtig en plaatst een kus in de lucht, ergens naast de wang van Lidy. Dan doet ze haar jas uit en loopt de gang in. Ze hangt hem op de volle kapstok en gaat de kamer binnen. Snel neemt ze de aanwezige mensen op. Nee, Frank is er niet. Gelukkig!

Ze loopt op haar vader af en feliciteert hem met drie kussen. Ook haar moeder krijgt een omhelzing en daarna gaat ze de kamer rond om handen te schudden. Ondertussen is Lidy binnengekomen met het dienblad met kopjes thee en koffie.

‘Kan ik helpen?’ vraagt Mieke als Lidy ook voor haar een kop koffie heeft neergezet.

‘Ja, misschien wil je het gebak halen. De schoteltjes zijn hier al.’

Mieke loopt naar de keuken en pakt de grote gebaksdoos van het aanrecht. Met het deksel opengeslagen gaat ze de kamer weer in.

‘Nee, niet zo! Op een bord natuurlijk.’ Lidy pakt de doos alweer uit haar handen en loopt terug naar de keuken.

Mieke zegt niks en gaat op een lege stoel zitten.

‘Die Lidy is zo handig hè?’ hoort ze haar moeder zeggen. ‘Heerlijk, ik hoef nergens naar om te kijken.’

Daar is Lidy alweer, een grote gebaksschaal in haar handen. Mieke

blijft zitten, ze steekt geen hand uit om de bordjes te pakken of de vorkjes aan te geven. Laat de handige dochter het maar doen, zo is het immers altijd al geweest? Lidy is zo handig, zo zorgzaam. Er werd nog net niet bij gezegd: en Mieke is zo onhandig en egoïstisch.

Ze bedankt voor het gebak.

Na de tweede ronde thee en koffie haalt Lidy de kopjes weg.

‘Zal ik wat inschenken?’ vraagt Mieke aan haar moeder. ‘Wat heb je allemaal in huis?’

‘Lidy weet het wel,’ wuift moeder Paula haar aanbod weg. ‘Laat haar het maar regelen, misschien kun je haar helpen.’

‘Wat heerlijk voor je zus hè, dat er weer een man in haar leven is?’ zegt buurvrouw Wil. ‘Hij was de reisleader bij jullie reis dit voorjaar, hoorde ik van je moeder. Nou, hij krijgt er een geweldige vrouw aan. Zo’n lieverd hè, die Lidy! Je ouders zeggen vaak dat ze zo blij zijn dat ze hier zo dichtbij woont. Ja, dat zal tegenvallen als ze binnenkort in Apeldoorn gaat wonen.’

Zonder antwoord te geven loopt Mieke naar de keuken.

‘Zullen we samen even een borreltje inschenken?’ zegt Lidy opgewekt. ‘Ik heb de glazen al klaargezet, schenk jij in? Drie advocaatjes, een witte wijn en vijf glazen druivensap. En dan nog twee jonge jenever en een biertje voor buurman Kees.’

O ja, Kees, zo heet de man van Wil.

‘Komt Frank niet?’ Mieke kijkt naar Lidy, die zoutjes en wat nootjes uit de zak in een bakje schudt.

‘Eind van de middag. Ik had niet zo’n zin in al die keurende blikken en opmerkingen van dit gezelschap,’ zegt Lidy met een knikje naar de kamer. ‘Vanavond is het rustiger. Hij brengt Sara vanmiddag naar zijn broer en schoonzus en dan komt hij tegen etenstijd hier naartoe.’

Ze legt wat blokjes kaas en plakjes worst op een bord en gaat dan verder: ‘Sara kan beter een keer meekomen als het hier gewoon rustig is. Zo’n kind heeft niks aan een verjaardag met vreemde mensen.’

‘Dat is waar.’ Mieke veegt met haar vinger een druppel advocaat van het aanrecht. ‘Tot wanneer blijft Frank dan?’

‘Morgenochtend na de kerk gaat hij weer naar Maarssen om Sara op te halen. Ik ga dan mee om kennis te maken met zijn broer en schoonzus.’

‘Dus hij blijft bij je slapen? Oei, m’n christelijke zus laat een man

toe in haar bed zonder getrouwd te zijn!’ Het moest een grapje zijn, maar het is niet grappig, ze hoort het zelf.

‘Misschien slaapt die man wel in de logeerkamer.’ Lidy’s stem klinkt koel. ‘Niet iedereen stapt even gemakkelijk met een man in bed.’

Au! Maar ze heeft erom gevraagd.

Zonder nog iets te zeggen, loopt Mieke met het blad met glazen naar de woonkamer.

‘Sorry...’ mompelt ze als ze langs Lidy’s rug loopt.

Lidy reageert niet.

Als Mieke de glazen heeft rondgedeeld, loopt ze naar haar vader. ‘Ik ga er weer vandoor pap, fijne dag verder.’ Voor hij kan reageren is ze de kamer al uit.

In de gang pakt ze haar jas van de kapstok. Haar moeder staat bij de open voordeur en begroet een zojuist aangekomen kennis. In het voorbijgaan kust ze haar moeder op de wang. ‘Sorry mam, ik ga al weer, nog een afspraak vanavond.’

‘Maar kind, je bent er net. Ik dacht echt dat je...’

‘Sorry, ik kom gauw weer. Fijne avond.’ Dan is ze weg, richting haar auto, die wat verderop geparkeerd staat.

Met een plof laat ze zich op de bestuurdersstoel vallen en met een klap doet ze het portier achter zich dicht. Dat heeft ze weer mooi verziekt met haar opmerking! Waarom zei ze dat nou tegen Lidy?

Ze start en met driftige bewegingen keert ze de auto. Dan rijdt ze de smalle straat uit. Pas als ze op de snelweg rijdt, komt ze een beetje tot rust.

Ze baalt van zichzelf, ze baalt dat ze die opmerking maakte, ze baalt ook dat ze is weggelopen. Nu is er weer een stuk onuitgesproken spanning tussen Lidy en haar. Wordt het nog lastiger om elkaar een volgende keer te ontmoeten. En ook niet leuk voor haar ouders, dat ze opeens is weg gegaan van de verjaardag van pa.

Hoewel... ze hebben immers de handige, lieve, behulpzame dochter nog bij zich? Dus haar zullen ze absoluut niet missen.

Mieke trapt het gaspedaal wat dieper in.